

DE MARFIL-SAGA

DRAWN *Together*

*Hij werd ingehuurd om haar te beschermen,
verliefd worden hoorde daar niet bij.*

MERCEDES RON

NEW YORK TIMES-BESTSELLER AUTEUR VAN MY FAULT

PROLOOG

SEBASTIAN

Als iemand me had gevraagd wat ik daar in vredesnaam deed, had ik tachtigduizend verschillende antwoorden kunnen geven. Maar geen enkel antwoord zou volledig waar zijn geweest.

Het werk was zo veeleisend dat ik me soms afvroeg waarom ik het bleef doen, waarom ik niet gewoon stopte en die wereld voorgoed achter me liet. Maar als ik bedacht wat het zou betekenen om alles op te geven, legde ik mijn geweten simpelweg het zwijgen op en ploeterde ik door.

De andere mannen zouden me zonder aarzelen hebben vermoord als ze ook maar iets van mijn twijfels hadden opgemerkt. Maar mijn geest was al jarenlang een versterkte burcht. Ik wist hoe ik mijn gedachten moest beheersen zodat niemand ook maar een glimp kon opvangen van het onbehagen dat ik soms voelde.

In de kringen waarin ik verkeer, kunnen twijfels de dood betekenen. Van een afstand controleerde ik of mijn vizier goed was uitgelijnd. Niemand dekte me, ik stond er alleen voor... hoewel meer dan vijftien mannen me omsingelden.

Zodra het schieten begon, wist ik dat alles naar de verdoemenis was. Maar één enkel schot zou alles volledig veranderen.

HOOFDSTUK 1

MARFIL

TWEE WEKEN LATER

Ik keek naar de Colombiaanse peso die ik tussen mijn vingers hield. Terwijl ik op Liam wachtte, kon ik maar een ding denken: de twee kanten van die munt vormden samen een geheel, maar ze konden elkaar nooit rechtstreeks in de ogen kijken. Het klinkt misschien gek, een munt is maar een munt, maar ik herkende mezelf er toch in. Had ik ook twee totaal tegengestelde kanten die nooit een geheel kunnen vormen? Het kostte me soms moeite om mezelf te begrijpen. Kon ik mijn leven van een afstand bekijken, dan zou ik op de meeste momenten waarschijnlijk denken: waar ben je in hemelsnaam mee bezig?

Mijn zus Gabriella was ervan overtuigd dat we voor het leven getekend waren doordat we onze hele jeugd en puberteit hadden doorgebracht op een internaat, zo'n zesduizend kilometer van huis. Gelukkig was die periode van mijn leven achter de rug. Mijn zus had daarentegen nog twee lange jaren van strenge regels en grijze luchten voor de boeg. Over een paar maanden zou ze zestien worden, en haar grootste zorg was dat ze nog nooit een jongen had gekust. Volgens haar zou ze, als ze nog veel langer met alleen meisjes moest samenleven, uiteindelijk met een van hen gaan daten. Dat vooruitzicht deed me glimlachen, al was het maar omdat ik me de blik op mijn vaders gezicht al kon voorstellen.

Littekens... een onderwerp waar ik uren over zou kunnen praten.

Door het diepste litteken werd ik nog altijd midden in de nacht wakker met een bonzend hart en tranen die over mijn wangen stroomden alsof ik vier jaar oud was, geen twintig. Het was ongelooflijk hoe sommige herinneringen voor altijd in ons geheugen gegrift bleven en andere spoorloos verdwenen. Volgens Pixar – ja, de animatiestudio die de film *Inside Out* maakte – wist ons brein de herinneringen die we niet langer nodig hebben en bewaart het degene die het belangrijk vindt. Maar ik vraag me af hoeveel baat ik er bij heb om me te herinneren hoe mijn moeder vlak voor mijn ogen werd vermoord. Wat Pixar ook zegt, het is duidelijk dat het brein doet wat het wil.

Terwijl mijn gedachten doelloos afdwaalden, merkte ik dat er rechts van me, aan de bar, een groep jongens naar me stond te staren. Zonder aarzelen tilde ik mijn hoofd omhoog en keek ik ze aan, zonder mijn blik af te wenden. Ik had ze willen intimideren, of ze op zijn minst doen ophouden met zo schaamteloos te staren, maar twee van hen begonnen te lachen, en de derde, een lange jongen met lichtbruin haar, hield mijn blik onverstoorbaar vast.

Ik haatte het om als eerste weg te kijken, bij wie dan ook. Er was maar één persoon op de hele planeet die me op commando mijn hoofd kon laten buigen: mijn vader. Maar hij was ver weg, en ik hoefde niet aan hem te denken. Zo begon de meest epische staarwedstrijd in de geschiedenis van de mensheid. Oké, misschien was het niet zo dramatisch, ik overdrijf nogal graag, maar het voelde toch intens. Hoe langer hij naar me keek, hoe nieuwsgieriger ik werd, en hoe langer ik naar hem keek, hoe beter ik me kon voorstellen wat er door zijn hoofd ging. Misschien kon ik wel wat leuks uithalen met deze jongen.

‘Hoi Marfil,’ klonk een diepe stem achter me, al was het zijn hand op mijn rug die me deed opschrikken en wegstijgen.

Shit! Nu had ik dus verloren.

Mijn frustratie verdween zodra ik me omdraaide en mijn beste vriend zag staan. Liam Michaelson was bijna 1 meter 90 lang, met haar zo zwart als de nacht en helderblauwe ogen. Zijn glimlach kon harten breken, en

het ergste was dat hij dat zelf ook wist. Naast die lange, donkere wimpers waar elke vrouw jaloers op was, maakten de uren die hij in de sport-school doorbracht hem onweerstaanbaar. Vrouwen waren helemaal weg van Liam. Een echte droomprins. Nee, hij was niet gay, en ja, hij was echt mijn beste vriend. Niets is onmogelijk.

‘Heb je lang op me moeten wachten?’ vroeg hij, terwijl hij over mijn hoofd naar de jongens aan het einde van de bar keek.

‘Lang genoeg om me een drankje te moeten betalen.’ Wettelijk gezien mocht ik geen alcohol drinken, laat staan kopen, maar die regel leek belachelijk door het gemak waarmee je een vals identiteitsbewijs kon bemachtigen.

Liam glimlachte lief en wenkte de serveerster. Hij bestelde onze gebruikelijke drankjes, die ze een paar minuten later bracht.

‘En waaraan heb ik die wachttijd van een halfuur te danken?’ vroeg ik, terwijl ik de olijven in mijn martini liet ronddraaien.

Liam bracht zijn biertje naar zijn lippen en rolde met zijn ogen. ‘Dat wil je niet weten.’

‘Virginia? O, nee, wacht... Rose?’

‘Tessi,’ zei hij.

Ik kon niet anders dan lachen.

‘Tessi? Noem je haar zo om een bepaalde reden?’

‘Dat is hoe ze wil dat ik haar noem. Shit, ze is onuitstaanbaar.’

Liam was het type man dat... Nou ja, hij was een man. Einde verhaal.

Mannen willen over het algemeen gewoon plezier maken, en over het algemeen willen wij vrouwen dat ook, maar graag met een heleboel extra's, al denk ik daar zelf wel anders over. Maar ik begreep waarom Virginia, Rose en... Tessi iets meer van mijn beste vriend wilden. Hij was een uitstekende partij, als hij tenminste niet alles zou versieren wat bewoog.

Liam en ik leerden elkaar kennen tijdens mijn eerste jaar op de universiteit. Ik was net naar New York verhuisd na acht jaar op een buitenlands internaat, alleen omringd door meisjes en nonnen. Ik ging maar een paar maanden per jaar naar huis in Louisiana. Liam en ik studeerden allebei

economie aan Columbia University. Hij was drie jaar ouder dan ik, dus hij zat in zijn laatste jaar.

Het had me veel moeite gekost, maar twee jaar geleden was ik er toch in geslaagd om mijn vader ervan te overtuigen me in mijn eentje naar New York te laten verhuizen. Ik kan wel zeggen dat ik een beetje losgeslagen was toen ik voor het eerst zoveel vrijheid kreeg. Al die onderdrukte gevoelens tijdens mijn tienerjaren, dat was niet gezond, dus ik was eventjes het spoor bijster. Maar ik was ervan overtuigd dat die periode nu grotendeels achter me lag.

Liam was mijn eerste kus. Ik was net achttien geworden en ontdekte dat ik in staat was om mannen te verleiden. Mijn vader had me altijd afgeschermd van de wereld alsof ik onaantastbaar was. En toen raakte Liam me aan. Overal.

We hadden geen seks, maar we deden wel andere dingen, tot we uiteindelijk beseften dat we beter af waren als vrienden, ook al was ik perfect voor hem en hij voor mij.

Na Liam had ik een korte, serieuzere relatie met een jongen die Regan heette. Maar toen kwam ik erachter dat hij en zijn vrienden tienduizend dollar hadden ingezet op wie van hen mij als eerste in bed kon krijgen. Ja, echt waar, tienduizend dollar. Zielig. Dat mijn vader de hele tijd gelijk had gehad toen hij zei dat ik mannen nooit mocht vertrouwen, maakte me woedender dan wat dan ook. Daarna veranderde er iets in mij, ik werd onherkenbaar. Ik besloot om mannen te gebruiken voor precies het soort lichamelijk genot dat ik wilde en hen daar niets voor terug te geven. Punt uit.

‘Die gast van de bar komt eraan,’ zei Liam, een halfuur en drie martini’s later. ‘Zal ik doen alsof ik je vriendje ben?’

‘Dat klinkt leuk, maar nee,’ zei ik, nieuwsgierig naar wat de kerel te zeggen had. Ik voelde dat er iemand achter me stond, maar ik deed alsof dat me koud liet.

Liam draaide zich wél om en keek hem aan. ‘Kan ik je helpen, man?’

‘Eigenlijk wilde ik even met je vriendin hier praten.’

Ik draaide me glimlachend om. Hij was erg knap, knapper dan hij had geleken vanaf de andere kant van de bar. Hij was lang, had donkerblond haar en straalde datzelfde zelfvertrouwen uit dat bijna alle mannen uit mijn omgeving hadden, een zelfvertrouwen dat simpelweg voortkwam uit het feit dat ze met een zilveren lepel in de mond waren geboren.

Hij knipperde een paar keer met zijn ogen. 'Fuck... van dichtbij ben je nog knapper.'

Ik hoefde niet naar Liam te kijken om te weten dat hij met zijn ogen rolde.

'Ja?' vroeg ik kalm. Complimenten deden me niets.

De man stotterde even, haalde toen een visitekaartje uit zijn borstzakje en gaf het aan mij. 'Ik zou je graag eens trakteren op een etentje,' zei hij, nu met iets vastere stem.

Ik bekeek zijn kaartje. Hij heette Harry en was architect. Hij had waarschijnlijk geen idee dat ik pas twintig was. Dat krijg je als je op Wall Street gaat stappen.

'Ik zal erover nadenken,' antwoordde ik.

Harry glimlachte, en ik zag een kuiltje in zijn linkerwang. Ik glimlachte terug, en hij zwaaide gedag. Hij had niet eens mijn naam gevraagd. Ik stopte het kaartje in mijn tas en wendde me weer tot mijn vriend, die me aankeek met een mengeling van amusement en ergernis.

'Soms vind ik het griezelig hoeveel je op mij lijkt.'

Ik schudde mijn hoofd. 'We lijken helemaal niet op elkaar en dat weet je.'

Liam zuchtte. 'De man die uiteindelijk met je naar bed mag, is een geluksvogel.'

Ik keek hem dreigend aan. 'Ssst, straks verklap je nog mijn diepe, duistere geheim.'

'Het is niets om je voor te schamen. Vind je het erg dat mannen liegen over het feit dat ze met je naar bed zijn geweest?'

Ja, dat irriteerde me.

'Als ze moeten liegen om zich mannelijker te voelen, laat ze dan. En

iedereen die de waarheid wil weten, kan het mij vragen.'

'Je bent net een bidsprinkhaan. Dat weet je wel, toch?'

'Ik heb nog nooit iemand opgegeten, ik neem gewoon wat ik wil en de rest gooi ik weg.'

Liam lachte. 'Je bent zo naïef. Op een dag maakt een of andere kerel je helemaal gek, en dan zul je al die feministische ideeën van je moeten inslikken.'

'Het heeft niets met feminisme te maken. Mannen gebruiken vrouwen al sinds het begin der tijden, ze nemen wat ze willen en gaan verder met hun leven. Waarom zou ik niet hetzelfde mogen doen? Ik laat niemand anders van mijn lichaam genieten, dat wil ik zelf doen.'

Liam keek me aan alsof ik er volledig naast zat. 'Elke man op aarde vindt het al geweldig om alleen maar naar je te kijken, Marfil. Wie je mag aanraken, heeft absoluut de loterij gewonnen, geloof me.'

Het was niet alsof iemand me ooit al tot een hoogtepunt had weten te brengen. Maar dat hoefde Liam niet te weten. Dat hoefde niemand te weten.

Ik zweeg een paar minuten en zei uiteindelijk: 'Jij bent de enige met wie ik een stap verder zou willen gaan, omdat we vrienden zijn.'

Liam verslikte zich in zijn bier. 'En zo weet ik dat je dronken bent. Kom op, we gaan, ik breng je naar huis.'

Ik loog niet toen ik zei dat Liam de enige man was aan wie ik mezelf volledig zou willen geven. Van alle mannen op deze wereld was hij de enige die ik vertrouwde. Ik had er vaak over nagedacht, want hoewel ik voldoende ervaring had met alles wat aan seks voorafgaat, was ik bang om ook de daad bij het woord te voegen. Van jongs af aan had mijn vader me ingeprent dat de deugdzaamheid van een vrouw haar belangrijkste bezit was. En de nonnen op het internaat hadden geen geheim gemaakt van de vreselijke dingen die ons konden overkomen als we zouden toegeven aan de zonde van de lust. Om een of andere reden was dat het enige wat ik met me meenam van het internaat. Iedereen om me heen leek zo geobseedeerd door maagdelijkheid, en het verliezen van die maagdelijkheid, en

hoewel ik wanhopig wilde rebelleren, en dat soms ook deed, lukte het me nog steeds niet om die laatste stap te zetten.

Liam bracht me naar huis in zijn grijze Audi. Hij had hem pas gekocht en de stoelen hadden nog dat nieuwe geurtje. In tegenstelling tot veel andere studenten woonde ik niet op de campus. Mijn vader had me toestemming gegeven om naar New York te verhuizen voor mijn studie, op voorwaarde dat hij zou bepalen waar ik woonde. Mijn appartement lag in de Upper East Side, een van de duurste wijken van de stad. Met de trein was ik zo op de campus. Het klinkt misschien verwend, maar het kon me niets schelen dat ik in een van de meest exclusieve gebouwen van Manhattan woonde. Ik was mijn hele leven al omringd door luxe, en hoewel veel mensen me voor gek verklaarden omdat ik überhaupt ging studeren terwijl ik toch duidelijk een fortuin ging erven, had ik altijd geweten dat ik mijn eigen pad wilde bewandelen.

Ik was goed met cijfers, dus economie was een logische keuze.

Maar vrijwel mijn hele puberteit had ik mijn vader gesmeekt om me bij het New York City Ballet te laten gaan. Zijn antwoord was stevast een volmondig nee, en altijd als ik probeerde tegen hem in te gaan, kreeg ik daar spijt van. Ik had mijn droom om professioneel danseres te worden dus wel moeten opgeven, maar een heel appartement voor mezelf had wel een voordeel: thuis kon ik zoveel dansen als ik wilde.

Ik gaf Liam een kus op zijn wang en we spraken af om voor het weekend nog iets te gaan doen. Ik zwaaide naar Norman, de portier, terwijl ik door de lobby van mijn flatgebouw naar de lift liep. Alleen in New York wonen lijkt misschien dapper voor een jonge vrouw, maar mijn buurt was erg veilig. Er woonden vooral gezinnen van bankiers die schandalig veel geld hadden verdiend op Wall Street. Mijn vader was een van hen.

Mijn appartement was minimalistisch ingericht, vrijwel zonder decoratie, op een paar felroze sierkussens na. Mijn motto was: *hoe minder je hebt, hoe minder je hoeft schoon te maken*, en daar hield ik me strikt aan. Gelukkig had ik een behoorlijk groot appartement, althans naar New Yorkse normen: twee slaapkamers (de kamer voor de huishoudhulp

niet meegerekend), twee badkamers en een ruime open keuken. Omdat ik alleen woonde, had ik van de tweede slaapkamer een dansstudio gemaakt, waar ik het grootste deel van mijn tijd doorbracht. Ik had er zelfs een barre geïnstalleerd en grote spiegels opgehangen die mijn blik terugkaatsten terwijl ik me ontspande op het ritme van de muziek.

Op een van de muren in de woonkamer was mijn andere beste vriendin, Tamara, begonnen aan een muurschildering waar ik eindeloos naar kon zitten staren.

Het was een verzameling citaten uit onze favoriete boeken, foto's van ons samen, songteksten, bloemen en vooral ogen, in alle maten en met allerlei uitdrukkingen... Tami observeerde altijd blikken van mensen en ik stond versteld van haar vermogen om die bijna perfect na te bootsen op eender welk vlak oppervlak, zolang ze maar iets had om mee te schilderen. Ze tekende ooit een Minion voor me op een Starbucks-servetje met alleen een roerstaafje en het schuim van mijn frappuccino.

Ik zette mijn tas op het aanrecht en liep meteen naar de koelkast, hoewel ik niet echt wist waarom. Ik was een ramp in de keuken. Ik probeerde ooit een *shepherd's pie* te maken volgens het recept van mijn ex-stiefmoeder, maar ik vergat dat hij in de oven stond en had bijna het hele appartement laten afbranden. Het was veiliger om eten te bestellen.

Er stond een tentamen micro-economie op de planning, dus besloot ik rustig te gaan studeren. Ik zette wat klassieke muziek op en de uren vlogen snel voorbij. Toen ik mijn ogen opende, besepte ik dat ik in een heel ongemakkelijke houding in slaap was gevallen. Ik ging rechtop zitten en wenste dat iemand me naar bed zou dragen alsof ik een klein meisje was.

Zoveel geluk had ik niet.

Ik legde mijn studieboek op de salontafel en sleepte mezelf naar de slaapkamer. Zodra ik helemaal opgerold onder mijn witte donzen dekbed lag, bekreop me een gevoel van eenzaamheid. Ik was niet per se verdrietig, maar ik was altijd omringd geweest door veel mensen. Thuis was Lupita, de huishoudster, als een moeder voor me geweest.

Er was ook Peter de chauffeur, Frank de tuinman en zelfs Logan, de

lijfwachter van mijn vader, tenminste als hij thuis was. Op internaat deelde ik een kamer met vier andere meisjes, onder wie Tami, dus we waren bijna nooit alleen. Alleen zijn in dit appartement wekte soms irrationele angsten op. Het minste geluid kon een horrorfilm tevoorschijn toveren in mijn hoofd. Ik haatte zulke dagen.

Ik sloot mijn ogen, kroop onder de dekens en begon in stilte te tellen: één, twee, drie... achttien... vierenveertig, vijfenveertig... tweehonderdzes. Ergens rond 543 viel ik eindelijk in slaap.

Voor ik het wist was het vrijdag. Ik was uitgenodigd op een valentijnsfeestje voor singles, ergens in een club, maar ik had dat aanbod afgeslagen. Niet dat ik niet van uitgaan houd – ik vind het geweldig – maar ik had meer zin om thuis te blijven en te dansen of een film te kijken, lekker in m'n eentje.

Na meer dan tweeënhalve uur pliés te hebben geoefend aan de barre, trok ik een oversized wit shirt aan over mijn balletpakje en haalde ik Harry's visitekaartje tevoorschijn.

Ik had kunnen bellen en vragen of hij zin had om uit eten te gaan. Dat had me de moeite bespaard om nog maar eens een pizza te bestellen bij die tent om de hoek. Maar toen herinnerde ik me dat hij niet eens naar mijn naam had gevraagd. Wat moest ik doen, een sms sturen en zeggen: *Hoi, ik ben dat random meisje uit de bar. Zullen we uit eten gaan? Op Valentijnsdag?* Echt niet.

Het was nog licht buiten, dus trok ik een legging aan, gooide een trui over mijn hoofd, deed een paar handschoenen en mijn favoriete sneakers aan, en ging hardlopen. Normaal gesproken rende ik elke dag meer dan een uur, maar nooit 's ochtends, omdat ik er een hekel aan had om eerder op te staan dan strikt noodzakelijk was. Bovendien vond ik het heerlijk om de zonsondergang te zien boven het meer in Central Park. Ik zwaaide glimlachend naar Norman en liep de vroege avond in. Central Park was altijd gezellig druk, met gezinnen die hun kinderen naar de speeltuin brachten en wandelaars die hun honden uitlieten, de eenden voerden

of op warmere dagen genoten van wat schaduw. Toen de zon langzaam wegzonk aan de horizon begon het park leeg te lopen, op de hardlopers na. Ik herkende een paar vaste gezichten en we knikten naar elkaar wanneer we elkaar passeerden. Ik had ooit de fout gemaakt om met een van hen uit te gaan en ik had gezworen om dat nooit meer te doen. Ik haatte het om mijn hardlooproute te moeten veranderen om geen ex-flirts tegen te komen.

Na een intensieve en langere training dan normaal, vertraagde ik mijn tempo om af te koelen met een wandeling. De dag was overgegaan in een prachtig heldere nacht, de lichten van de wolkenkrabbers schitterden op het water. Ik hield van deze stad. Veel mensen klaagden dat het er te druk was, dat mensen nooit tot rust kwamen, enzovoort. Ik had mijn hele leven op het platteland gewoond en als ik hier was, in de grote stad, voelde ik me alsof ik deel uitmaakte van iets opwindends.

Ik leunde over de straal koel water van een drinkfontein en streek mijn lange paardenstaart opzij om te voorkomen dat mijn haar nat zou worden... toen het gebeurde. Ik had niet eens de tijd om te schreeuwen. Een hand greep me bij mijn middel en trok me achteruit, terwijl een andere hand mijn mond bedekte met een vochtige doek die walgelijk rook. Ik probeerde me met alle macht te verzetten, terwijl paniek mijn lichaam en geest overspoelde. Ik worstelde zo hard als ik kon om me los te rukken, maar de persoon die de vochtige doek over mijn gezicht hield, handelde snel. Mijn ogen werden zwaar, mijn ledematen verloren alle kracht. Ik voelde mezelf achterovervallen, in elkaar zakken tegen iemand die lang en gespierd was.

‘Zet haar in het busje.’

Dat was het laatste wat ik hoorde voor ik het bewustzijn verloor.